

Gyógyír a lovak és a szív sebeire...

Hazatérés

*finep
selection*

LAUREN BROOKE

1.
Hazatérés

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Hálás köszönettel Linda Chapmannek.

*Köszönet Monty Robertsnek, aki először írta le
a Csatlakozás-módszert, és aki munkásságával jobb helyé tette
a világot a lovak számára.*

Craig Walkernek – aki meghallgatott és megértett.

Első fejezet

AMINT AZ ISKOLABUSZ ELTŰNT A TÁVOLBAN, Amy Fleming a vállára vette a hátizsákját, és elindult Heartland felé. A hosszú, poros út mindkét oldalán lustán legelésző lovak és pónik élvezték a délutáni napsütést, miközben farkukkal el-elhesegették a körülöttük zümmögő legyek hadát. Amy elmosolyodott. Ez a látvány mindig boldogsággal töltötte el a szívét, örült, hogy otthon lehet.

Végigsietett a kanyargós úton, ami egy deszkaborítású házba és egy téglastállóba torkollott, aminek fehérre meszelték az ajtóit. Ahogy közelebb ért, az egyik istállóajtó kinyílt, és Heartland tizenhét éves lovása, Ty lépett ki rajta a Rezes névre hallgató pej heréltet vezetve.

Amy odaintett, de Ty figyelmét teljesen lekötötte az állat, úgyhogy észre sem vette a lányt. Elvezette a lovat az elkerített legelőrészek mellett, és meg sem állt az udvar végében álló, kör alakú futtatóig. Amy eltakarta a szemét a nap elől, és épphogy ki tudta venni a kapunál várakozó vékony, szőke édesanyja alakját.

Elsietett a ház mellett, és követte Týt. Semmit sem szeretett jobban, mint az anyukáját munka közben figyelni, és úgy tűnt, Marion Fleming épp most akart Rezessel foglalkozni.

Amikor Tý megállította a lovat a kapu közelében, a herélt felrántotta a fejét, hogy elhessegesse a rajta ülő legyeket. A fiú automatikusan felemelte a kezét, hogy lesöpörje őket a lóról, csak hogy Rezes hirtelen felnyihogott és hátrálni kezdett.

– Rezes! – akadt el Amy lélegzete, miközben a ló felágaskodott.

– Hé! – kiáltott fel Tý meglepetten botladozva.

Rezes mellső patái hangos csattanással értek földet. Szeme fehérjében pánik ült.

Týnak sikerült elkapnia a vezetőszárat, de a rémült állat a hirtelen mozdulattól ismét felágaskodott, és halálos ütésre képes patái csupán néhány centiméterre kalimpáltak a fiú fejétől.

– Majd én! – töltötte be Marion Fleming hangja a teret. A következő pillanatban Tý mellett termett, és elvette tőle a vezetőszárat. Csitítani kezdte a lovat: – Csak nyugalom! Nyugalom!

Rezes csupán egy pillanatra tette le a lábát, majd ismét félig a levegőbe emelkedett. Marion lazán tartotta a vezetőszár végét, hagyta, hadd húzódjon el a ló. Amy feszült figyelemmel nézte az anyukáját, aki halk szavakkal csitította a rémült állatot.

A ló prüszkölve földet ért, és ismét a levegőbe emelte a patáit, ám ezúttal már nem olyan magasra. Marion tovább beszélt hozzá. Rezes patái hangosan csattantak a földön, és ezt követően, bár némileg remegve, már mind a négy lábával állt a földön. Marion egy hosszú pillanatig meg sem moccant, egyre csak a ló szemébe nézett, és nyugtató hangon beszélt hozzá. Amint Rezes ellazult, Marion valamelyest oldalra fordult, és lassan, tekintetét másfelé fordítva elindult a ló felé. Amy visszatartott lélegzettel figyelte, ahogyan az

anyja megfogja Rezes kötőfékjét, mire az állat prüszkölt egyet, és lehajtotta a fejét.

Amy felsóhajtott megkönnyebbülésében.

Ty teljesen elsápadt.

– Hihetetlen, hogy ennyire ostoba voltam! – szántott végig ujjával sötét haján.

Marion hátrafordult.

– Semmi baj, Ty. Mindenki követ el hibát. Elfelejtetted, hogyan reagál Rezes arra, ha valaki a fejéhez nyúl. – Megpaskolta a lovat, és hozzátette: – Nem csodálom, van is rá oka szegénynek.

Amy tudta, mire utal az anyukája. A díjugratásokon versenyző Rezes egy hónapja került Heartlandre: feljelentették a gazdáit, akik pálcával verték a fejét azért, mert a ló leverte néhány rudat. Marion gondoskodó keze alatt Rezes lassan kezdte visszanyerni az emberekbe vetett bizalmát.

Marion most először vette észre Amyt azóta, hogy a lány hazaért.

– Szia, drágám! – köszöntötte, és kék szemében gyengéd fény gyúlt. – Jól érezted magad a suliban?

– Persze – felelte Amy. Nem volt kedve az iskoláról beszélni, úgyhogy előresietett, és megkérdezte: – Rezes jól van?

– Nem lesz semmi baja – válaszolta Marion, miközben bevezette a lovat a gyakorlópályára. – Bent leszek vele. Szeretnéd nézni?

– Hát persze! – vágta rá Amy izgatottan. Odament Ty mellé a kapuhoz, és táskáját a földre dobva köszöntötte a fiút: – Szia!

– Szia! – válaszolta Ty. Haja a homlokára tapadt, és zöld szemében önutálat csillant, amikor Amyre nézett. – Gondolom, láttad, mi történt.

Amy tudta, hogy a fiú Rezes ijedtségéről beszél, úgyhogy bólintott.

– Hihetetlen, hogy megpróbáltam elhessegetni a legyeket, Amy – szólalt meg Ty a fejét rázva. – Hogy lehetek ilyen idióta?

– Ugyan már – vigasztalta Amy, és karját a kapura fektetve egy kicsit meglökte a fiút. – Nézz csak rá!

Amy izgatottan figyelte a lovat, és egy pillanatra teljesen belefeledkezett a látványba. Rezes szabadon vágta a körbe-körbe futtatóban, patái ritmusra dobbantak a homokon. Marion Fleming a kör közepén állt. Bár sem kötél, sem egyéb nem kötötte össze őket, mégis olyan volt, mintha láthatatlan szál feszülne közöttük. Amikor Amy anyukája a herélt fejével egy vonalban előrelépett, Rezes lelassított, amikor hátralépett, az állat felgyorsított. A ló távolabbi füle hegyesen előremeredt, a nőhöz közelebbi viszont a középen álló Marion felé fordult. Rezes előrenyújtotta a fejét és a nyakát, orrlyukaiból csak úgy süvített a levegő a föld felé. Azt próbálta jelezni, hogy megbízik Marionban.

Amy Tyra nézett. A fiú viszonzta a pillantást, és mindketten elmosolyodtak.

– Lenyűgöző, ahogy anyukád dolgozik – szólalt meg a fiú halkan. – Már akkor is boldog lennék, ha tizedannyi érzékem lenne a lovakhoz, mint neki.

– Én is – sóhajtott fel Amy.

Marion tovább hajtotta a lovat, és két újabb kör után Rezes elkezdte kinyitni, majd becsukni a száját, mintha épp ráguna valamit. Amy tudta, hogy az anyukája erre a jelre várt. Figyelte, ahogyan Marion az oldalát mutatja a lónak, és várja, hogy a herélt lelassítson, majd megálljon. Rezes a kör közepe felé nézett. Amy visszatartotta a lélegzetét. Vajon odamegy Marionhoz? Egy pillanatnyi mozdulatlanság után Rezes odasétált Marion vállához. Megállt mellette, és halkan prüszkölt egyet. Marion gyengéden megcirógatta a szeme között.

Amynek majdnem könnyek szöktek a szemébe a boldogságtól. Tudta, hogy eljött a várva várt pillanat: az anyukájának sikerült kapcsolatot teremtenie az egykor rémült állattal, ami cserébe elfogadta őt, és megajándékozta a bizalmával.

Amikor Marion ismét ügetni küldte a lovat, Ty Amyhez fordult:
– Gyere, menjünk, hadd végezze a dolgát anyukád! – szólalt meg halkán.

Amy bólintott, és szótlanként felvette a hátizsákját. Elhaladtak a mezők és a tizenkét bokszos hátsó istálló mellett, majd befordultak az első istállóépület sarkánál.

Ty három évvel ezelőtt kezdett kisegíteni Heartlandet, eleinte csak hétvégenként és iskola után, hogy a fizetésével hozzájáruljon a családi bevételhez. Tizenhat évesen otthagyta az iskolát, hogy szíve vágya szerint teljes állásban lovakkal foglalkozhasson. Amy örült ennek, mert Ty nagyszerűen bánt a lovakkal, és jól telt az idő így, hogy a fiú többet volt velük.

– Le kell csutakolnom Chestert – torpant meg Ty a szerszámkamránál, hogy magához vegyen egy kötőféket és egy csutakoláshoz használatos vödört.

Amy egyenesen a szőben forgó bokszhoz ment: a hatalmas pej hunter¹ épp kilesett a boksz ajtaja felett. Chester azért volt Heartlandet, hogy legyőzze a lószállító utánfutóktól való félelmét.

– Hogy vagy, szépségem? – mormolta Amy a ló orrát simogatva, és közben Ty is odaért a kötőfékkel.

– Ó, nem tudtam, hogy ennyire odavagy értem! – vigyorgott Ty. Amy a fiú karjába bokszolt.

¹ Ír igazlós és angol telivér kereszteződéséből létrejött lófajta. Gyors és kecses, vadászatnál, sportban használják.

– Mintha neked mondtam volna! – vágott vissza.

Ty bement a boksza, és megpaskolta a nagyra nőtt pej lovat.

– Holnap hazamegy – szólalt meg a fiú. – Anyukád azt mondja, készen áll rá.

– Holnap? – kérdezett vissza Amy, és egy kissé elszomorodott, hogy búcsút kell venniük egymástól.

A heartlandi élet és munka egyik legrosszabb része az volt, hogy el kellett búcsúzni azoktól a lovaktól, amik új otthonra találtak, vagy, ahogyan Chesterrel is történt, visszakerültek a gazdájukhoz.

– Hiányozni fog – tette hozzá halkan.

– Nekem is – bólintott Ty.

Egy pillanatig mindketten némán simogatták Chestert.

– Fel a fejjel! – szólalt meg Ty. Amy rádöbbsent, hogy a fiú az ő szomorkás arc kifejezését figyeli. – Ez azt jelenti, hogy...

– Hogy egy másik ló jöhet a helyére, és rajta is segíthetünk – fejezte be a gondolatot Amy. Elvigyorodott, amikor meglátta a másik arcára kiülő döbbenetet. – Ugyanarra gondoltunk!

– *Anyám, borogass!* – viccelődött Ty, és elhajolt, amikor Amy ismét megpróbált belebokszolni.

– Nem tudod, hívott Lou? – kérdezte Amy, miközben a fiú felkapott egy kefét, és nekilátott Chester csutakolásának.

Ty megrázta a fejét.

– Nem. Miért? Mondta, hogy hívni fog?

Amy lelkesen bólintott.

– Igen. Meglátogat a születésnapomon. Azt mondta, felhív, hogy mikor érkezik. – Amy szürke szeme felragyogott a gondolatra, hogy ismét láthatja a nővérét. – Alig várom, hogy találkozunk! Ezer éve nem láttam.

– Biztos, hogy jön? – kérdezte Ty hitetlenkedve.

– Igen. – A fiú szkeptikus arckifejezését látva Amy erősködni kezdett: – *Igen!* Most meg is ígérte.

A vállára kapta a hátizsákját, és maga mögött hagyta a bokszt, hogy az istállóépületektől jobbra fekvő, fehérre festett ház felé induljon. Nem hibáztatta Tyt, amiért kételkedett a nővére szavában. Lou azóta ígérgette a látogatást, hogy egy évvel korábban hazaköltözött Angliából, és menő állást kapott az egyik New York-i bankban. Eddig mindig közbejött valami a legutolsó pillanatban, és lemondta az utazást.

*

Amy kinyitotta a hátsó ajtót, és az edzőcipőjét lerúgva belépett a konyhába.

– Szia, megjöttem! – kiáltotta.

A hatalmas konyhát mindenféleképpen telezsúfolták. Az egyik sarokban egy lovas könyvektől és magazinoktól roskadozó polc állt. A viharvert, régi asztalon különböző apróságok hevertek: egy patkoláshoz használatos körömkés, az egyik zabla darabkája, egy fél pár kesztyű, egy kulcsokkal teli doboz.

Amy nagypapája, Jack Bartlett, a konyhaasztalnál ülve épp egy olyan fadobozt javíthatott, amiben a lóápoláshoz használatos eszközöket szokás tartani.

– Szia, kincsem! Hogy telt a napod? – kérdezte, és mosolyogva lerakta a csavarhúzó.

Amy forgatni kezdte a szemét, és elővett egy üdítőt.

– Most már jobban telik, mert vége a sulinak. Lou telefonált? Jack Bartlett megrázta a fejét.

– Még nem. Biztosan munka után fog hívni.

Amy bólintott, és kivett néhány kekszet az egyik dobozból.

– Megyek, átöltözöm, papa.

Kettesével szedte a kanyargó lépcsősor fokait, és felment a szobájába, ahol szokás szerint hatalmas rendetlenség uralkodott. A padlót számarfüles lovas magazinok tarkították. Az ágy vetetlenül állt. Az éjjeliszekrényen egy lóápoló készlet darabjai heverték. Miközben Amy felvette az otthoni munkához használt farmerjét és egy tiszta pólót, az ablakon keresztül az elülső istállóépületet figyelte. Chester kinézett az ajtaja felett, Ty pedig éppen belépett Pegazushoz. Amy összefogta hosszú, sötét haját, és lesietett a konyhába.

Megcsörrent a telefon.

– Majd én! – kiáltotta, és felkapta a vezeték nélküli készüléket. – Fogadjunk, hogy Lou az!

Valóban ő volt.

– Telepátia! – ujjongott Amy a nővérenek. – Tudtam, hogy te vagy az!

– Igen, én vagyok – felelte Lou. – Szia!

– Mikor jössz holnap? – kérdezte Amy lelkesen. – Hétkor vacsorázunk, de anya azt mondta, hogy valószínűleg előbb jössz. Alig várom, hogy lássalak!

– Hát...

Amy azonnal kihallotta a nővére hangjában csendülő bizonytalanságot.

– De jössz, ugye? – kérdezte követelőzve.

– Sajnálom, Amy – válaszolta Lou kelletlenül –, de közbejött valami a munkahelyemen... Nem lehet elhalasztani.

– De hát megígérted! – vitatkozott Amy. – És most lesz a szülinapom!

Tudta, hogy hatéves kislánynak hangzik, de nem érdekelte. Képtelen volt elhinni, hogy Lou megint nem jön haza!

– Tudom és sajnálom. Komolyan. – Lou hirtelen felvillanyozódott egy kicsit: – Miért nem jössz te, és látogatsz meg megint? El-mehetünk vásárolni vagy megnézni valamit. Amit csak szeretnél!

– Jó, persze – felelte Amy érzelemmentes hangon.

– Megmondanád anyának és a papának, hogy sajnálom? – folytatta Lou. – Küldtem neked valamit postán. És Carl is üdvözlöl benneteket.

Amy erre nem mondott semmit. Lou egy Carl Anderson nevű passival járt. Amy csak egyszer találkozott vele, de nem találta szimpatikusnak. Amikor elmesélte neki, mivel foglalkozik az anyukájuk, Carl felnevetett:

– Lovas agyturkász? Mi jöhet még?

Nem értette, mit lát benne a nővére.

Úgy tűnt, Lou is érzi a kellemetlen csendet.

– Hamarosan látjuk egymást – mondta gyorsan. – Ígérem! De most mennem kell. Szia!

Amy hatalmas csattanással vágta le a telefont. Tudhatta volna! A nagypapája szemébe nézve látta a férfi aggodalmát.

– Nem jön? – kérdezte a nagyapja.

– Nem! – vágta rá Amy dühösen. – Dolgoznia kell. *Mint mindig!*

Jack Bartlett felsóhajtott.

– Tudod, hogy érez Lou a munkájával kapcsolatban, kincsem... Nagyon fontos neki.

– A tizenötödik születésnapom is fontos! – kiáltott fel Amy. – És egyébként is csak kifogás az egész. Nem akar idejönni! Te is tudod, hogy így van! Minden egyes alkalommal talál valami kifogást.

Jack Bartlett nem tagadta, hogy így van.

– Nehéz neki – felelte sóhajtva. – Te is tudod.

Amy összeráncolt homlokkal levetette magát az egyik székbe. A nagypapája megszorította a vállát, majd kiment a folyosóra.

– Van itt valami, ami talán jobb kedvre derít – mondta, amikor visszajött, és átnyújtotta az unokájának a *Lovas Magazin* legújabb számát.

– Hát megjött! – kiáltott fel Amy.

Kihúzta magát, és egy időre megfeledkezett a nővéréről. Kinyitotta az újságot, és végigfutotta a tartalomjegyzéket. Igen! Ott volt: ÉLET HEARTLANDEN, 23. oldal.

Odalapozott. Vajon mi áll a cikkben?

Virginia állam északkeleti lankáin terül el a Heartland farm, Marion Fleming, „a lovas hölgy” csodás menhelye lovak, pónik és szamarak számára. Az ide érkező lovakat gyógyítják, a múlt sebeinek nyoma vész.

Amy elvigyorodott. Tetszett neki a megfogalmazás. Továbbolvasott:

Marion Fleming – egykor a legjobb női díjugratók egyike – azután alapította meg Heartlendet, hogy tizenkét évvel ezelőtt tönkrement a házassága. Volt férje, a brit díjugrató Tim Fleming balesetet szenvedett a díjugrató világbajnokságon. Ezt követően kerekesszékre került, és többé már nem ülhetett lóra.

Amy összeráncolt szemöldökkel gyorsan elolvasta a bekezdés további részét. Az apja balesetét részletezték. Hogy ő volt az esélyes az aranyra, hogy versenyt futott az idővel, és túl élesen érkezett meg a

lovával, Pegazussal az utolsó akadályhoz. Pegazus képtelen volt megfelelni átugrani az akadályt, a legfelső lécz a lábai közé akadt, és esés közben alákerült a lovasa. Tim Fleming ideiglenesen megbénult.

Kellemetlen érzés kerítette hatalmába Amyt. Akkoriban még csak hároméves volt, és sem a balesetről nem voltak tiszta emlékképei, sem pedig arról, hogy a sérülését elfogadni képtelen apukája elhagyta őket. Az első valódi emléke ide kötötte, Heartlandhez, ami a nagyapja otthona volt, ugyanis Pegazussal együtt ide költözött a családja. Amy tekintete továbbsiklott a cikk sorain. Megkönnyebbülve tapasztalta, hogy a következő bekezdés már ismét Heartlandről szól.

A tizennyolc bokszos Heartland menedék az elhanyagolt vagy fizikailag bántalmazott lovak számára, amelyeket veszélyesnek, megülésre alkalmatlannak nyilvánítottak, vagy nincs hova menniük, esetleg senki más nem tud már segíteni rajtuk. Marion Fleming mindig megtalálja a módját, hogy kapcsolatot teremtsen a lovakkal, és ehhez a hagyományos állatorvosi kezeléseken túl egyéb praktikákat is alkalmaz. Ezeket a híres Pegazus fizikai és lelkiállapotának helyreállítása közben sajátította el. Miután az állatok felépülnek, gondos odafigyeléssel új és egyben végleges otthont keresnek a számukra.

A cikk ezután azt ecsetelte, hogy Marion a lótulajdonosok viselkedési problémákkal küszködő lovaival is foglalkozik. Amy ezt nem olvasta el olyan alaposan, inkább a cikk végére koncentrált.

– Na, milyen? – kérdezte Jack Bartlett, amikor a lány felnézett.

– Csodás! – lelkesedett Amy. Teljesen elpárolgott a rosszkedve.

– Nagyszerű képet fest anyáról. Ezek után rengetegen akarják majd idehozni a lovukat – ugrott fel.

– Ugyan, Amy, nem szabad előre inni a...

De Amy csak legyintett a nagypapája intelmére. Teljesen izgalomba hozta a cikk.

– Anya látta már? – kérdezte türelmetlenül.

– Még nem – felelte a nagypapa.

– Meg kell mutatnom neki! – kiáltotta Amy.

Felhúzta a cipőjét, és átszaladt az udvaron, abban reménykedve, hogy az anyukája már befejezte a Rezessel való foglalkozást. Tele volt a feje jobbnál jobb ötletekkel. A cikk minden bizonnyal rengeteg fizető ügyfelet vonz majd ide, ami azt jelenti, hogy több pénzük lesz, és így több lovon segíthetnek majd. Amy fantáziája szárnyakat kapott. Szinte már látta maga előtt az új, húszbokszos istállót, az új lószállítót és terepjárót. Talán még fedett futtatóra is telik majd, ugyanis télen a kinti futtatók sokszor úsztak a sárban. Amy legnagyobb vágya az volt, hogy Heartland minél sikeresebb váljon. És most lehet, hogy sikerül valóra váltani az álmait!

Amikor odaért a kör alakú futtatóhoz, az anyukája épp középen állt, és Rezeit paskolta.

– Gyere be! – kiáltott oda Amynek.

Amy átmászott a kapun.

– Megjelent a cikk, amit a *Lovas Magazin* írt rólunk! Nézd! – sietett oda az anyukájához.

Marion átvette tőle az újságot, Amy pedig óvatosan megsimogatta Rezes meleg nyakát.

– Ez tetszik – nevetett fel Marion. – A múlt sebeinek nyoma vész... Milyen jó!

– Nekem is nagyon tetszett! – vigyorgott Amy.

Előhúzott egy mentacukrot a zsebéből, és Rezesnek adta. Az állat azonnal befalta a finomságot, és leheletével felmelegítette Amy kezét.

– Jó fiú! – dicsérte Amy, és gyengéden megsimogatta a ló fejét.

Marion elmosolyodott, és egy pillanatra felnézett az újságból.

– Egy hónapja még nem tudta volna így megsimogatni.

Amy bólintott, és átnézett az anyja válla felett.

– Ugye, milyen jó a cikk? Fogadok, hogy egy csomó ember ide akarja majd hozni a lovát ezután. Rengeteg pénzünk lesz! – lelken-dezett Amy.

– Most sem állunk olyan rosszul – jegyezte meg az anyukája. – Lassan így is több fizető ügyfelünk van, mint amennyit ki tudunk szolgálni.

Heartland megalapítása óta Marion hírneve egyre csak nőtt. Mostanra egyre több lótulajdonos érkezett, akik abban reménykedtek, hogy Amy anyukája képes lesz orvosolni lovaik viselkedési problémáit.

– De ha még *ennél* is több lenne, akkor építhetnénk egy új istállót, és még több lovon tudnánk segíteni – kötötte az ebet a karóhoz Amy.

Marion elmosolyodott.

– Várjuk ki a végét! – Visszaadta a magazint Amynek. – Gyere, vigyük be Rezest!

Kivezették a lovat a kapun, majd át az udvaron. Amikor odaértek Rezes bokszához, Amynek hirtelen eszébe jutott a másik, az előző-nél kevésbé jó hír.

– Lou telefonált – szólalt meg. – Nem jön.

– Ó – felelte Marion elszomorodó arccal.

Amy részletesen elmesélte az anyjának a telefonbeszélgetést.

– Mindig ugyanaz a duma – kezdett megint dühbe gurulni. – Sosem jön. Mindig azt ígéri, hogy eljön, aztán sosem látogat meg. *Mi* nem érdekeljük, csak a hülye munkája meg Carl!

– Ugyan, Amy, tudod, hogy ez nem igaz – csitította Marion, miközben felkapott egy kezét, és elkezdte lecsutakolni Rezest. – Lou szeret téged, mindannyiunkat szeret. Csak nehezére esik idejönni.

– De ez tiszta hülyeség! – kiáltott fel Amy. – Hiszen ez az *otthona*!

– Nem, Amy, nem az – felelte Marion. – Te is tudod, hogy nem.

Amy vitatkozni akart, de a lelke mélyén tudta, hogy az anyjának igaza van.

Miután az apjuk elhagyta őket, Lou nem volt hajlandó Virginiába költözni. Meg volt róla győződve, hogy az apjuk egy nap visszatér hozzájuk, és könyörgött, hadd maradjon az angol bentlakásos iskolában. Marion beleegyezett, mert képtelen lett volna még több érzelmi megpróbáltatásnak kitenni a nagyobbik lányát.

Csakhogy a szünetekben Lou szinte sosem jött haza, hogy velük legyen Heartlanden, mindig talált valami kifogást, és ott maradt a barátaival Angliában. Amikor mégis hazajött, nem titkolta, hogy a lovakat hibáztatja apjuk balesetéért és a férfi hirtelen eltűnéséért. Úgy érezte, Marion és Amy hibát követett el, amikor elhagyták Angliát.

Angol akcentusát hallva sokszor nehéz volt elhinni, hogy bármi amerikai is van benne, az meg főleg képtelenségnek tűnt, hogy ő Amy nővére.

Amy felsóhajtott. Hiába nem értettek egyet sok mindenben, mégiscsak testvérek voltak.

– Csak szeretnék vele lenni, anya! – mondta.

– Tudom, drágám – válaszolta Marion együttérzőn. – És fogod is. Egy nap hazajön.

– Igen, talán ha hatvanéves leszek! – csattant fel Amy. – Miért nem képes túltenni magát apa balesetén? Olyan régen történt...

Marion a fejét rázta.

– Tudom, hogy számodra így van – magyarázta –, de Lou idősebb volt, és nagyon szerette apát. Gyakorlatilag elválaszthatatlanok voltak. – Arcára félmosoly ült ki, majd folytatta: – Apátok annyira büszke volt Loura kiskorában. Az összes lovunkra felrakta, és a nővéred mindegyiket megülte. Nagyon sokban hasonlítanak egymásra, mindketten bátrak és gyakorlatiasak. Tudod, Lou nagyszerűen viselkedett apa balesete után. – Marion felsóhajtott, és Amy szomorúságot látott megcsillanni az anyja tekintetében. – Erős volt, és rengeteg dolgot elintézett. Fogalmam sincs, mi lett volna velünk nélküle.

Marion lesütötte a szemét, és elhallgatott. Amy nyelt egy nagyot, mert hirtelen büntudat ébredt benne. Sosem gondolt arra, hogy nyilván az anyukájának is nagyon hiányzik Lou.

Marion megismogatta Rezes üstökét, majd kényszeredetten elmosolyodott.

– Lou is meg fog békélni a helyzettel – fordult Amyhez. – Majd meglátod!

Még egyszer megpaskolta Rezest, és kilépett a folyosóra. A szomszédos bokszból Pegazus nézett kifelé. Halk nyihogással üdvözölte Mariont, és sötét tekintete felvillanyozódott, amikor a nő odasétált hozzá. Marion gyengéd mozdulattal a ló hatalmas, szürke fejére tette a kezét.

– Én is hasonlítok apára? – követte Amy az anyukáját.

Marion nem felelt.

– Anya! – erősködött Amy.

Minél idősebb lett, annál többször eszébe jutott az apja, de az anyukája ritkán akart a volt férjéről beszélni. Marion a lánya magas,

karcsú alakjára pillantott, végignézett sötét hajkoronáján és dús szempillával keretezett szürke szemén.

– Külsőre igen, hasonlítasz rá – felelte halkan. – De egyébként inkább olyan vagy, mint én: érzelmes és az ösztöneidre hallgatsz. – Elmosolyodott. – Szerintem ezért alkotunk olyan jó párost. Lou sokkal gyakorlatiasabb, mint mi, ő két lábbal áll a földön.

– Mint apa? – kérdezte Amy.

– Igen – felelte Marion bólintva. Megmerevedett, tekintetében fájdalom ült, és végül lesütötte a szemét. Suttogva szólalt meg: – Hát... legalábbis *azt hittem*, hogy az...

Hangja olyan halk volt, hogy Amy alig hallotta a szavakat. Egy hosszú pillanatig nem mondott semmi egyebet. Aztán felpillantott a lánya aggódó arcára, és kényszeredett mosolyra húzódott a szája.

– Ugyan már, ne nézz így rám! – mondta. – Mi lenne, ha elmenél egy körre az egyik pónival, miután megetettük a lovakat? Olyan szép délutánunk van! Tyjal majd befejezem a munkát.

Amy meglepetten fogadta anyukája ajánlatát. Ritkán lovagolhatott, ha másnap iskolába kellett mennie, ugyanis a szórakozás csak a munka elvégzése után jöhetett.

– Rendben – felelte felvidulva.

– Végül is mindjárt itt a születnapod – mosolyodott el Marion.

– Soraya később átjön – szólalt meg Amy. – Megkérdezem, van-e kedve jönni.

Soraya Martin harmadik óta volt a legjobb barátnője, és a lány majdnem ugyanannyira odáig volt a lovakért, mint maga Amy.

Marion bólintott.

– Jó ötlet. Érezzétek jól magatokat!

Hirtelen kinyílt a hátsó ajtó, és Jack Bartlett dugta ki rajta a fejét.

– Marion! Telefon! – kiáltotta.

Marion gyorsan rámosolygott a lányára, majd elsietett a ház irányába. Amy közelebb lépett Pegazushoz. A ló hozzányomta az orrát, mire Amy az állat megnyugtatóan erős nyakához nyomta a homlokát. Ami őt illette, az, hogy Pegazusról gondoskodhatott, közelebb hozta számára az apját. Azt kívánta, bár Lou is ugyanígy érezne.

– Szerinted mikor jön haza Lou? – kérdezte.

Pegazus válaszképp halkan prüszkölt egyet. Amy átölelte a lovát. Ő legalább mindig itt volt, ha beszélni szeretett volna valakivel.

– Szeretlek – suttogta.

Miközben az anyukájára várt, Amy könnyed, körkörös mozdulatokkal mozgatta ujjait Pegazus füle körül. Ez volt az egyik alternatív kezelési módszer, amit Marion a heartlandi lovakon használt: segített enyhíteni a feszültséget, a félelmet és a fájdalmat. Amy ügyes ujjainak mozgására Pegazus lehajtotta hatalmas fejét, és szemmel láthatóan élvezte a kényeztetést.

Néhány perccel később Marion visszajött.

– Wayne Taylor volt, meg akarta beszélni, hogy mikor viheti el holnap reggel Chestert – mesélte.

Az istálló távolabbi részéből két másik ló, Jake és Tarka türelmetlenül zörgette az ajtaját. Marion elmosolyodott.

– Gyere – szólalt meg ismét –, etessük meg őket!

*

Az etetőhelyiséget a cukorrépapép édes illata lengte be. A tetőgerendákról pókhálók lógtak, a padlót pedig régi, törött kőlapokból alakították ki. Marion kis kockákba préselt korpával, árpával és lucernával töltötte meg az etetővödröket.

– Ha kilovagolsz, elmész Mrs. Bellhez? – fordult Amyhez. – Megígértem, hogy átviszek pár gyógynövényt Cukorfalat nyári ekcémájára.

– Hát persze – felelte Amy.

Mrs. Bell idős asszony volt, aki egy félreeső út végén élt aprócska házikójában egy Cukorfalat nevű shetlandi póni társaságában. Az állat mindenhová követte a gazdáját, sokkal inkább hasonlított egy kutyára, mint egy pónira. Amy néha benézett Mrs. Bellhez, hogy segítsen neki gondozni Cukorfalatot.

– Akkor lehet, hogy Mrs. Bell után elmegyünk a Clairdale-ormoz – tette hozzá, miközben minden egyes vödörbe belelapátolt egy adagnyi áztatott cukorrépapépet. – Soraya még nem látta Mallenék új lovát.

Marion összeráncolt homlokkal felelt:

– Nagyapa úgy hallotta, hogy Mallenék elköltöznék.

– Máris? – lepődött meg Amy. – De hát nemrég költöztek oda.

A Mallen család a Clairdale-orm egyik régi, düledező házát bérelte. Volt pár lesóványodott tyúkjuk, kutyájuk és tehenük. Viszont nem is olyan régen egy gyönyörű, fiatal pej csődör is csatlakozott a ház előtti kopár mezőn legelésző tehenekhez. Amy, amikor csak tudott, ellovagolt arra, hogy megcsodálhassa az állatot.

– Hova költöznék? – kérdezte.

– Senki sem tudja – felelte Marion, és felkapta a poros, csukamájolajjal teli kannát, hogy abból is csepegtessen a vödrökbe. – Remélhetőleg olyan helyre, ahol többet tudnak legelni azok a szerencsétlen állatok. De lehet, hogy csak pletyka az egész, és nem is mennek sehova.

– Majd megnézem – vágta rá Amy.

Marion figyelmeztető pillantást vetett a lányára:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ne térj le az útról! A Clairdale-ormhoz vezető rész nagyon veszélyes, nem szabad arrafelé lovagolni.

– Jól van, anya! – sóhajtotta Amy.

Legalább ezerszer hallotta már ezt a figyelmeztetést. A fejét rázva felkapott néhány vödröt, és elindult velük az elülső istálló felé.